

МІСТО НА ГОРІ

№1 (65) 2015

ХРИСТІЯНСЬКА МІСІОНЕРСЬКА ГАЗЕТА

«Не може сховатися місто,
що стоїть на верховині гори»

(Євангеліє від Матвія 5:14)

НЕСПОДІВАНІ ГОСТІ

Настоятель РКЦ Артур НАГРАБА

До початку Святого вечора залишалися лічені хвилини. Але якими вони здавалися довгими! Ще б пак! Строгий піст, який тривав весь день, нагадував про себе гучним бурчанням у шлунку. В будинку панувала атмосфера очікування найбільш радісного свята в році.

Двоє хлопчаків бігали від столу до ялинки, а звідти – до вікна. Здавалося, цим метанням не буде кінця. І поки дорослі, час від часу приструнчуючи дітей, закінчували приготування до урочистої вечері, брати змагалися, хто з них першим помітить на небі ранню зірку. Бо саме вона здавна сповіщала про початок Святого вечора. Сказати, що хлопчикам так сильно хотілося їсти, як вони всім своїм виглядом показували, було б неправдою. Адже, частенько забігаючи на кухню, вони бодай щось та куштували.

Сам процес підготовки до Різдва викликав у дітей невимовний захват, що супроводжувався гучними криками і неймовірною суєтою. Кілька разів хтось із них прийняв за світло заповітної зірки вогні літака, що пролітав у небі, когось увела в оману заплечена з іншої вулиці ракета.

Коли очікування досягло свого піку, у двері постукали. На порозі стояла молода сім'я: тато і мама з маленькою дитиною на руках. Сусідів, які запросили цих людей до себе на свято, з невідомих причин не виявилось вдома. Тому вони попросилися

на хвилинку, щоб зігріти молоко і погодувати в теплі немовля.

– Ми вас не затримуватимемо, швиденько впораємося і підемо, – благаючи звернулася до господарів молода мама.

Звичайно, ніхто не став відмовляти нежданим відвідувачам. Їх провели на кухню, де вони змогли нагодувати свого крихітного синочка. А

весь цей час за святковим столом панувало незручне мовчання, навіть хлопчакі притихли. Погляди усіх раз у раз перебігали з годинника на прикрашений стіл, а зі столу – на прочинені кухонні двері, за якими тихо перемовлялися незнайомці.

На небосхилі вже давно засвітилася та сама довгоочікувана зірка, на яку зараз ніхто не звертав уваги, сподіваючись, що скоро непрохані гості покинуть їх будинок. Не можна сказати, що господарі були замкнутими

або негостинними людьми – зовсім ні. Але ж Різдво – це сімейне свято, і його прийнято зустрічати в колі найближчих. І поки такі думки роїлися в їхніх головах, молода пара подякувала за допомогу і відправилася на автобусну зупинку, дорогу до якої з радістю пояснив господар.

Здавалося б, тепер уже ніщо не заважало початку трапези. Та раптом бабуся, дивлячись на зайвий столовий прибор, візьми та й скажи сперсердя: «А може, це було святе сімейство?» Присутніх немов жаром обсіпало: і справді, а раптом їх відвідав Йосип з Марією та Немовлям?

Через кілька хвилин батько і старший син, наспіх одягнувшись, мчали в бік зупинки, вдивляючись у нічній темряві в перехожих, але марно: подружжя з немовлям як крізь землю провалилось...

Коли невдачливі шукачі повернулися і всі знову сіли за стіл, голос тата не був уже такий твердий, як звичайно. Він читав з Євангелія про те, що люди не прийняли у свої помешкання Святого Обручника Йосипа і Пречисту Діву Марію, і тим довелося задовольнитися печерою пастухів. А всі, хто сидів за столом, не зводили очей із зайвої тарілки, яку, за традицією, сім'я ставила для несподіваного гостя...

Того вечора не було радісної атмосфери, яка завжди панує в День народження Спасителя. Згодні дорослі не поспішали скуштувати дванадцять святкових страв, а вогні на ялинці вже не так

Спасіння в Ісусі

веселили хлопчаків.

І коли сотні тисяч містян із запаленими свічками вирушили до храмів нічними вулицями Варшави, ця сім'я також пішла на богослужіння. Вони рухалися поволі, обшарюючи очима темні фігури вірян. Але незнайомців, які так знезацька порушили їх звичний життєвий уклад, не було...

З тих пір пройшло більше двадцяти років. Старший син уже давно служить священиком у Церкві. Але щороку напередодні Різдва до нього повертаються спогади про той вечір, коли в їхню оселю постукала рука мандрівника. Ота зустріч змінила його життя. Відтоді він точно знає: Божий Син стукає у кожне серце, щоб разом з людьми святкувати Свій День народження. Чи ж багато почують і відгукнуться на цей тихий заклик?

**«Господи Ісусе!
Визнаю, що я грішник і сам себе спасти не можу. Вірю, що Ти помер за мене на Голгофі і прийняв покарання за мої гріхи. Прошу: прости всі мої провини, увійди в моє серце і будь моїм Господом та Спасителем. Довіряю Тобі своє життя, хочу жити для Тебе і служити Тобі. Амінь!»**

Якось давно, ще живучи в Радянському Союзі, я почув розповідь про те, як молоді люди прийшли в гості до своїх друзів привітати їх з народженням сина. Сім'я мешкала в маленькій квартирі багатопверхового будинку. Оскільки це було взимку і речей було багато, в передпокої місця для одягу всім не вистачило. Хтось першим поклав своє пальто поруч зі сплячим малюком, якого батьки положили на диван. Наступний зробив те ж саме. Гостей прибувало, і поступово на дивані виросла гора верхнього одягу. Всі поспішали в сусідню кімнату до святкового столу відзначати родини немовляти.

Застілля, музика, веселощі... Аж потім хтось запропонував поглянути на новонародженого. Коли батьки пішли до тієї кімнати, де спав малюк, то жажнулися: на дивані височіла гора одягу, із-за якої дитинки не було видно... Байдужість і неухважність до того, заради кого насправді зібрались ті люди за святковим столом, ледь не призвела до непоправної трагедії.

А ви стикались із ситуацією, коли нехтують іменинником?

От гості приходять в дім, роздягаються і, навіть не звертаючи уваги на того, кого прийшли привітати, сідають за стіл. Смакують різноманітними, з любов'ю і турботою приготовленими для них стравами, сміються, жартують, розповідають цікаві історії і при цьому – ні слова про іменинника. Наприкінці з насолодою уминають торт і йдуть додому. Дивне свято на честь Дня народження, чи не так?

На жаль, змальована картина дуже нагадує святкування найпрекраснішої події в історії людства – Різдва. Хоча цей день вже й асоціюється у свідомості багатьох з народженням Божого Сина, проте місця Йому за святковими столами люди все ще не дають. Відчуття благоговіння, вдячності, смирення перед Вседержителем замінили суєтною обрядовістю та релігійністю. Нехтуючи Ним Самим, ми зневажаємо і Його народження. А втілення ж Господа Ісуса Христа є центральним фак-

том християнства. Він зійшов з небес, народився в людській подобі не для того, щоб прикрасити наші дні в грудні чи січні, а щоб перебувати серед нас і віддати своє життя в жертву за гріхи кожного, примирити людей з Небесним Отцем і подарувати нам вічність. Це смисл Різдва, його серце. Так, за останнє десятиліття свято стало яскравішим, урочистішим, більш радісним та видовищним. Але душі переважної більшості людей щільно закриті: в них не проникає жоден промінчик Божого світла.

У Біблії розповідається, як Марія з Йосипом, виконуючи наказ царя, прийшли до Вифлеєму на перепис населення. Саме тоді Марії настав час народжувати. Через велике скупчення народу місця у готелі їм не знайшлося. Думаю, його власник не був проти того, щоб прийняти їх, але, будучи надто заклопотаним, не допоміг. Подібна суєтність характерна сьгодні мільйонам людей, котрі, як і господар готелю у Вифлеємі, не заперечують Бога, не ведуть себе зухвало по відношенню до Нього, проте й не знаходять Йому місця. Їхні думки і серця зайняті іншими інтересами, захопленнями, бажаннями. Тому так і стається, що Сам Іменинник залишається поза увагою.

Щоб Божий Син посів почесне місце на святкуванні Свого народження, потрібно запросити Його у свій дім. Він обов'язково прийде. Прийде як Спаситель, з безцінним дарунком – вічністю на небесах. Лише тоді можна пізнати істинну суть Різдва та відчутти справжню радість.

Пастор В'ячеслав БОЙНЕЦЬКИЙ, США

Наша мета – увійти в кожен дім, тому що Божа мета – увійти у кожне серце

«Христос рождається – славете Його! Христос із небес – зустрічайте!»

Є мить, коли вся земля мовби завмирає у трепетному чеканні: ось-ось зблисне над нею жадана зоря – і її, землі-матінки, торкнеться святість самого Неба. Ця велика й незбагненна тайна, як хвилююча нерозгаданість любові, відбувається у різдвяну ніч. Хто хоч раз доторкнувся до цієї таємниці, того вона вже не відпустить – знов і знов манитиме й притягуватиме, щоб пізнати її.

«Безсумнівно, велика це таємниця благочестя: Бог з'явився у тілі», – відкриває загадку небес Священне Писання (1-е Тимофія 3:16). Як це? Бог з'явився в людській подобі... Чи ж можливе таке? І нині, як багато віків тому, люди все гадають, дискутують, сперечаються довкола цього питання, однак і найдосконаліші у пізнанні істини богослови не можуть до кінця ні збагнути, ні пояснити невловиме для людського розуму явище Боговтілення. І, мабуть, це добре, бо відкрита тайна вже не є такою і не манить до себе...

Можливо, Творцем усього створеного, Володарем небес так і задумано було, щоб ми не покладалися надто на свій розум? Адже недарма кажуть, що найголовніше можна побачити тільки серцем, і протягом віків неодноразово було підтверджено: серце навіть простої, звичайної людини, якої торкнулася Божа благодать, може бути значно мудрішим, ніж у якогось ученого-філософа. І нічого дивного в тому нема, бо мудрістю людину наділяє Господь.

Хіба ж це не дивно? З року в рік наші богобоязливі прадіди і бабусі перед святами, справляючись по господарству, виконували практично ту саму звичну роботу, проте в передріздвяні дні, особливо напередодні самого Різдва, все робилося з іншим настроєм: передчуття чогось незвичайного, подитячому чистого й світлого охоплювало душі малих і дорослих. Трепетне очікування не просто вихідних, відпочинку, а саме Свята надихало, збуджувало в серцях заснулі надії на щось потаємно манливе й незбагненно жадане, хоча й невловиме, бо миналися свята – і сірість буднів знову пеленала душу... Втім, і будні минали також, а для душ, що прагнули свята, знову й знову загорялася на передріздвяному небозводі

СВІТЛА ТАЙНА РІЗДВА

вифлеємська зоря радості.

«І ось зоря, що на сході вони її бачили, ішла перед ними, аж прийшла і стала зверху, де Дитяtko було. А побачивши зорю, вони надзвичайно зраділи.» Що за радість охопила мудреців зі Сходу, про яких розповідається в Євангелії від Матвія? Вони, як відомо, добре вміли читати не тільки книги пророків, а й зоряне небо, бо недарма ж були волхвами. І, побачивши предивну зорю, ці прозорливі зрозуміли,

СВЯТКОВІ НОТАТКИ

сідати до столу. Батьки також цьому раділи, і мати, поправивши на столі скатертину, з-під якої виривалися пахощі духмяного сіна, починала на неї викладати хоч і пісні, але святкові страви – голубці, тушковану капусту, вареники з картоплею та з чорносливом, рибу печену, узвар... До морозного повітря, що його батько заносив з оберемком дров до хати, долучався аромат цих

старших. Але чому воно, те Дитяtko, називалося Сином Божим – ніхто цього дуже не пояснював. А ми й не допитувалися: нам, дітям простих селян, які добре знають, що таке хлів і що таке ясла, очевидно, цілком достатньо було того, що Божий Син зовсім близький нам, бо й самі, граючись у схованки, любили залізити в ясла, що пахли сіном і коровою, коли тої не було поряд...

«Сьогодні в Давидовім місті народився для вас Спаситель, Який є Христос Господь»

що настала обіцяна Божими пророками нова ера, нова епоха в історії людства, бо Син Божий з'явився на землю. Він прийшов принести людям незнану раніше радість примирення з Богом та започаткувати новий рід людських синів.

Нам, звичайним дітям цілком звичайних, але традиційно релігійних батьків, колись теж хотілося якоїсь незвичайної радості, бо навіть у ті атеїстичні 50-60-ті роки минулого століття, напередодні Різдва, ми з нетерпінням виглядали першу вечірню зірку на небі. Як тільки вона з'являлася, ми бігли до батька, що справлявся по господарству, й до матері, яка поралася біля печі, щоб повідомити про зірку, що з'являлася над темним лісом: її радісне мерехтіння означало, що Святвечір прийшов і вже можна

запахних страв. Ми, зголоднілі від цілоденного постування, переодягалися в чисте, сідали до столу, батько благословляв вечерю – і починалося святкування.

Так, батькове благословення не було чисто християнським, у ньому слова молитви доповнювалися ще якимись народними примовками щодо урожаю і примноження всякого добра в домашнім господарстві та сім'ї. Однак те благословення надавало моменту також особливої урочистості, відрізняючи вечерю від інших святкових застіль, яких бувало по кілька на рік. Так, батьки не доносили нам євангельську звістку, як це роблять євангелісти, і про Христа ми чули тільки як про Дитяtko, народжене в яслах. Чули про це не лише з різдвяних пісень-колядок, а й з коротких пояснень

Як шкода, що згодом оте дитяче відчуття близькості Божого Сина з різних причин було втрачене і практично забуте! Так, чим ми швидше дорослишали і «розумнішали» поза церквою, тим більше зближалися з різного роду ідолами, розпліскуючи в сумнівних розвагах та новорічних гулянках відчуття Свята. І яке щастя, що Бог – не дитя, хоча й виглядає до нас із очей кожного немовляти, котре з'являється на цей світ! Яка радість, що всякий дорослий може бути дітям у Бога! Аби тільки почув і відгукнувся на поклик Божий, аби тільки відкрив двері свого серця для Господа і воно стало тими яслами, в яких зігріватиметься й виростатиме Христос. «Нова радість стала, яка не бувала...» – співали на Різдво наші дідуся і матусі. Не просто співали – щиро раділи, що «Син

Божий народився...»

Тож і сьогодні якщо ти у гамірній компанії не вимиваш із душі бризками новорічного шампанського очікування Свята і не сплюєш в іскрометних, оглушливих феєрверках передчуття об'явлення Тайни, а за християнською традицією трепетно плекаєш їх в постачі і молитвах до самого Різдва, то тебе так чи інакше обов'язково торкнеться й осяє одкровення цієї тайни – незбагненої Тайни Боговтілення, а значить, і радість оновлення, якого так прагло твоє серце. І воно спалахне вірою, як та передріздвяна зірниця над лісом, і «світло, що освітлює кожну людину, яка з'являється у світ», почне зігрівати тебе Різдом Божого Сина.

Таємничого в Різдві Христовім справді чимало. Скажімо, чому Цар над царями, Господь над панами і Спаситель людства з'явився на світ не в царських палатах, а в замській печері, що слугувала колись пастухам за хлів? Чи випадково поклонитися Йому найпершими прийшли до ясел звичайні пастухи? Саме їм, з'явившись раптово серед поля, Ангел Господній повідав дивовижну новину: «Не лякайтесь, бо я ось благовіщу вам радість велику, що станеться людям усім. Бо сьогодні в Давидовім місті народився для вас Спаситель, Який є Христос Господь» (Єв. від Луки 2:10,11).

Звісно, що не всіх однаково приваблює й хвилює таємниця Різдва. Проте нема ніякого сумніву, що серце кожної людини прагне Свята, але не до кожного приходиться воно. І якщо, може, його нам нині чомусь бракує, то все одно Різдво Христове – добрий привід, щоб замислитися: чи наші серця сьогодні не нагадують покинуті, занедбані й холодні печери, де нема жодного промінця правдивої радості та справжньої віри? Але навіть якщо ми дійсно знайдемо їх такими, то це ще не причина для відчаю. Приготуйтеся вечерю для бідного, знайдімо добре слово для засмученого, утішмо скривдженого, простімо своїх кривдників – і обов'язково станеться чудо: світло з неба осяє наші похмури «печери», і, можливо, хтось поряд з нами, утомлений через безнадію, стрепенеться від радості, бо раптом побачить у нашому серці...

Так-так, Христос рождається – славімо Його!

Михайло ЯКОВЕНКО,
м. Новодністрівськ

ЖОВТИЙ РОВЕР

Андрійко мав лише одну велику мрію – велосипед. Яскраво-жовтого кольору, з різними технічними новинками, він вразив Андрійка з першого погляду. Хлопчик запримітив його в місті на виставці і вже не міг забути: щоночі бачив його уві сні, бачив, коли їв, коли вчив уроки, коли грався або займався спортом.

Але в Андрійкової мамі було дуже багато витрат, вона ледве давала собі раду з рахунками – за світло, газ, телефон... Купити синові такий дорогий велосипед їй було не під силу. Андрійко розумів мамині проблеми, тому просив про цей подарунок Бога. До своїх щоденних молитов він почав додавати ще одну фразу: «Не забудь про жовтий ровер. Амінь». Мама вслухалася в Андрійкову молитву й

сумно зітхала. Вона переживала, що Різдво цього року буде для сина не дуже веселим, адже він може не отримати велосипеда і йому буде дуже прикро.

Настало Різдво. Омріяного жовтого ровера серед Андрійкових подарунків не було. Увечері, як звичайно, він вклякнув біля свого ліжка, щоб помолитися на ніч. «Андрійку, – співчутливо промовила до нього мама, – я знаю, що тобі сумно, бо ти не одержав велосипеда. Але ж ти не ображаєшся на Господа Бога, що Він не відповів на твої молитви, правда?» Андрійко серйозно подивився на маму: «Звичайно, мамо. Бо Господь відповів на мої молитви. Він сказав: «Ні». Мені ще трохи зарано на ньому ганяти. Але наступного Різдва... Побачиш!»

Бруно ФЕРРЕРО

ДЕНЬ РІЗДВЯНИХ ПОДАРУНКІВ

Нехай кажуть, що народження Христа не могло бути взимку, тому що в цю пору не пасуть худобу. Нехай кажуть, що всі події з пастухами, описані в Євангелії, відбулися не вночі, а вдень, тому що нічні сторожі могли бути вільні тільки в цей час, коли основні пастухи пішли зі стадами в поле. Нехай люди святкують Різдво в різні дні і точний рік народження Ісуса Христа залишається невідомим. У мене все-таки є причини вірити в появу Божественного Немовляти.

Одного різдвяного вечора, майже сім років тому, я сиділа в дерев'яному кріслі неопалюваного кінотеатру і спостерігала за тим, що відбувалося на сцені. У той момент біля мікрофона стояв сивоволосий дядечко, що свого часу за релігійні переконання відсидів у тюрмі. З теплим південноукраїнським акцентом він запрошував присутніх новачків вийти зі свого ряду і підійти ближче до сцени, щоб «сказати молитву покаяння»... У тому холодному залі я була вже багато разів. Вперше прийшла, коли запросили сусіди по під'їзду – молода сім'я вчителів.

Два роки я спостерігала за цими людьми, задавала їм питання про їхню віру, цікавилася, як вони розуміють ті чи інші фрази з Біблії, у багатьох із них я була вдома. Кожного дня я молилася перед сном, читала Біблію, намагаючись її зрозуміти. Проте щось утримувало мене від публічного зарахування себе до когорти віруючих. З одного боку, батьки вмовляли «вірити в душі і не впадати в фанатизм» (Союз розпався не так давно, і вони все ще турбувалися про те, аби моя «релігійна орієнтація» не позначилася негативно на моєму з такими труднощами влаштованому навчанні в університеті.). З іншого – мені потрібно було гарненько у всьому розібратися самій, перш ніж у що-небудь вірити, і тільки тоді приймати будь-які рішення.

Однак у той вечір щось змінилось. Я зрозуміла, що Бог є і що Він, по-перше, справді всемогутній, а по-друге, моє життя Йому далеко не байдуже. І оскільки ми святкуємо День народження Ісуса Христа, мені теж варто зробити Йому який-небудь приємний подарунок. Цим подарунком я вибрала саму себе, подумавши, що Йому буде приємно, якщо я перейду з табору Його супротивни-

ків під Його повну юрисдикцію. Переборовши сором і тремтіння в колінах, я встала і разом із ще кількома «сміливцями» пішла до сцени. Там зі мною не сталося абсолютно нічого страшного чи ганебного. Мені навіть не довелося вигадувати «покаянних» слів. Один з тих священиків «у штатському», що стояли біля сцени, просто запитав, чи давно я ходжу на зібрання і хто мене запросив. Потім запропонував повторити за ним слова молитви. Суть її була така, що я визнаю себе грішною, прошу у Бога прощення і відповідно дякую Йому за те, що Він мені це прощення дає. Список гріхів жод-

по суті, був один. Але смертний. Він полягав у гордості. Тобто коли людина впевнена, що кається їй немає в чому і все у неї гаразд, значить, гріх гордості наяву. І, якби на одну чашу терезів клали, припустимо, сексуальні гріхи або злочинство, обман чи навіть убивство, а на іншу – звичайну людську гордість, вона б запросто переважила чи принаймні не була б легшою за інші, так звані «тяжкі» гріхи. І, відповідно, людська гордість підлягає суворому покаранню.

Горда людина живе з почуттям прихованої образи на Бога. Вона вважає Вседержителя несправедливим, неухважним або навіть жорсто-

тебе нічого немає, а тобі все одно хочеться жити. Тому що є Бог. Тому що Різдво – твоє з Ним сімейне свято. Зараз, коли в морозному повітрі вже витає різдвяне очікування, коли всі внутрішньо готуються до настання чогось нового, я, дивлячись, як за вікном на місто опускаються ранні грудневі сутінки, знову згадую сердечні рани і пережитий біль минулого.

Так, мені бувало гірко від самотності в юності, свята і канікули часом перетворювалися на тортурі: ніхто тобі не дзвонить, піти нікуди, тільки сіре небо та хуртовина – твої постійні співрозмовники. Ця самотність підштовхнула мене шукати Бога – Когось, у Кого завжди буде час і бажання спілкуватися зі мною. Тепер Він дав мені багатьох друзів, і я дуже ціную їх прихильність. Цього року я знову втомлюся підписувати для всіх різдвяні листівки і отримаю безліч привітань. Все, що дає мені з тих пір Бог, – особливе, те, чого не купиш за гроші, чого не заслужиш і не зробиш своїми руками: вірність коханої людини, турботу друзів, зворушливу любов маленького сина, незгасну надію в будь-яких життєвих обставинах.

Надприродні Божі чудеса відбуваються в наших серцях. Вони проявляються тоді, коли замість грюкнути дверима, не розмовляти або лаятися, рідні люди обіймають одне одного і просять прощення. Або коли ми в день Різдва задумуємося про його суть і про те, яке відношення має це свято особисто до мене. Або коли радимось з Господом перед тим, як прийняти якесь рішення, і отримуємо від нього відповідь. І ще багато-багато чого.

Бог добровільно зробився безпорадним малюком, нескладним підлітком, а потім і зрілою людиною, щоб випробувати на собі всі «принципи» нашої людської повсякденності. Його Різдво не було випадковим, як не була позаплановою і його смерть. Все, що Він переніс, живучи на землі, зробив з любові до таких, як ми з вами. Він міг би дуже багато чого змінити в нашому житті, якби ми відмовилися від своєї гордості. Забавно, що в той далекий вечір мені здавалося, ніби це я роблю подарунок Ісусу Христу, але насправді підніс дарунок мені Сам Бог.

Тетяна АРТЕРЧУК

ним чином не уточнювався. Після цього мене одразу відпустили на місце. Поки я пробиралася до свого ряду, кілька знайомих із залу посміхалися мені і тягнулися, щоб потиснути руку або обійняти.

«Ну, і в чому ж вони переконали тебе покаятися?» – обурювався батько, коли я розповіла йому про подію. Дивувалася і мама: я ж завжди була пай-дівчинкою, «студенткою-комсомолкою», відмінницею, замість дискотеки відвідувала тільки бібліотеку, в ганебних зв'язках помічена не була. Загалом, їм стало прикро, що їхня дочка братами і сестрами називає колишніх наркоманів, матерів-одиначок та інших асоціальних елементів. Що ж це у мене за гріхи такі, що мене до церкви привели? Трохи пізніше я зрозуміла, що гріх,

ким. А себе, звичайно ж, такою, що завжди чинить по совісті, доброю і мудрою. Тільки от щось не клеїться у такої людини в житті. При всіх талантах і чеснотах її то з вікна стрибнути тягне, то дружина зраджує, то держава підводить, то дорога серцю людина передчасно помирає, то діти виявляються невдячними – у кожного своя історія. На щастя, в мене не було серйозного приводу ображатися на Бога. Хоч не могла похвалитись великими грішми, чи вірними друзями, чи коханим. Та й будь-якої перспективи добре влаштуватися у цьому житті не мала, бо отримана спеціальність була не до душі. Зрештою ще й з батьками відносини вкрай зіпсувалися через моє «увірування».

Ну й що? Адже віра – це коли в

ЛЯЛЬКА

З ГРЕБІНЦЕМ

чотири долари кожен. Після цього вони кинулися врозтіч. У нас було дві години на покупки, а потім ми повинні були зустрітися біля вітрини «Майстерні Санти».

У передчутті свята ми їхали додому з піднесеним настроєм. Сміялися і піддражнювали одне одного натяками і підказками про подарунки. І тільки молодша дочка Джинджер (їй тоді було майже вісім) була незвично тихою. Я помітила, що результат її «шопінгу» вмістився у маленький плоский пакетик. Він просвічувався достатньо, щоб я зрозуміла: вона купила батончики. Кілька батончиків по п'ятдесят центів! Я була в гніві. Ледь стримувалася, щоб не кричати на неї. Куди вона діла ті двадцять чотири долари, що я їй дала? Але вирішила не говорити ні слова, поки не приїдемо додому. Вдома покликала дочку до своєї кімнати, зачинила двері і, відчувачи, що на мене знову накочує хвиля роздратування, за-

питала, що вона зробила з грошима. І ось що я почула у відповідь:

«Я ходила по магазину, думаючи, що купити. Зупинилася біля Дерева даєння Армії Спасіння і почала читати картки на ньому. В одній із них було написано побажання маленької чотирирічної дівчинки. Вона хотіла отримати на Різдво гарну ляльку з гребінцем у волоссі. Я зняла картку з дерева, купила ляльку і віднесла її до стенду Армії Спасіння. Решти грошей вистачило, щоб купити для всіх нас батончики. У нас і так всього вистачає, – продовжила Джинджер, – а в тієї бідної дівчинки навіть ляльки немає».

...У той вечір я відчувала себе надзвичайно щасливою і багатою.

Кетлін ДІКСОН

Я була матір'ю-одиначкою з чотирма маленькими дітьми. Працювала, але з грошима завжди було туго (отримувала мінімальну зарплату). Та я ніколи не нарікала – цілком вистачало того, що у нас був дах над головою, ми не голодували і не ходили в обносках. Пізніше мої діти казали, що в дитинстві навіть не підозрювали про нашу бідність. Вони просто думали, що матуся любить торгуватися. А я завжди раділа цьому.

З тих часів мені особливо запам'ятався один із вечорів напередодні Різдва. Грошей на безліч подарунків у нас не було, і святкувати ми планували досить скромно: відвідати богослужіння, зустрітися з друзями, з'їздити в центр міста подивитися на різдвяні гірлянди. Діти найбільше чекали походу у величезний супермаркет, де вони зможуть купити подарунки. Задовго до цього хвилюючого дня вони вже випитували одне в одного та в бабусі й дідуся про те, що хто хоче отримати на Різдво. А я була дуже стурбована тим, що змогла заощадити тільки сто двадцять доларів і їх потрібно було поділити на п'ятьох.

І ось довгоочікуваний день настав. Кожній дитині я дала по двадцять чотири долари і нагадала, щоб вони вибирали подарунки приблизно по

ВИ СПАСЕННІ?

Якщо ви помрете сьогодні увечері, чи попадете ви на небеса?

Photo by Elena Zagreva

2015

Усе Бог прегарним зробив свого часу

Січень

Пн	Вт	Ср	Чт	Пт	Сб	Нд
29	30	31	1	2	3	4
5	6	7	8	9	10	11
12	13	14	15	16	17	18
19	20	21	22	23	24	25
26	27	28	29	30	31	1

Лютий

Пн	Вт	Ср	Чт	Пт	Сб	Нд
26	27	28	29	30	31	1
2	3	4	5	6	7	8
9	10	11	12	13	14	15
16	17	18	19	20	21	22
23	24	25	26	27	28	1

Березень

Пн	Вт	Ср	Чт	Пт	Сб	Нд
23	24	25	26	27	28	1
2	3	4	5	6	7	8
9	10	11	12	13	14	15
16	17	18	19	20	21	22
23	24	25	26	27	28	29
30	31	1	2	3	4	5

Квітень

Пн	Вт	Ср	Чт	Пт	Сб	Нд
30	31	1	2	3	4	5
6	7	8	9	10	11	12
13	14	15	16	17	18	19
20	21	22	23	24	25	26
27	28	29	30	1	2	3

Травень

Пн	Вт	Ср	Чт	Пт	Сб	Нд
27	28	29	30	1	2	3
4	5	6	7	8	9	10
11	12	13	14	15	16	17
18	19	20	21	22	23	24
25	26	27	28	29	30	31

Червень

Пн	Вт	Ср	Чт	Пт	Сб	Нд
1	2	3	4	5	6	7
8	9	10	11	12	13	14
15	16	17	18	19	20	21
22	23	24	25	26	27	28
29	30	1	2	3	4	5

Липень

Пн	Вт	Ср	Чт	Пт	Сб	Нд
29	30	1	2	3	4	5
6	7	8	9	10	11	12
13	14	15	16	17	18	19
20	21	22	23	24	25	26
27	28	29	30	31	1	2

Серпень

Пн	Вт	Ср	Чт	Пт	Сб	Нд
27	28	29	30	31	1	2
3	4	5	6	7	8	9
10	11	12	13	14	15	16
17	18	19	20	21	22	23
24	25	26	27	28	29	30
31	1	2	3	4	5	6

Вересень

Пн	Вт	Ср	Чт	Пт	Сб	Нд
31	1	2	3	4	5	6
7	8	9	10	11	12	13
14	15	16	17	18	19	20
21	22	23	24	25	26	27
28	29	30	1	2	3	4

Жовтень

Пн	Вт	Ср	Чт	Пт	Сб	Нд
28	29	30	1	2	3	4
5	6	7	8	9	10	11
12	13	14	15	16	17	18
19	20	21	22	23	24	25
26	27	28	29	30	31	1

Листопад

Пн	Вт	Ср	Чт	Пт	Сб	Нд
26	27	28	29	30	31	1
2	3	4	5	6	7	8
9	10	11	12	13	14	15
16	17	18	19	20	21	22
23	24	25	26	27	28	29
30	1	2	3	4	5	6

Грудень

Пн	Вт	Ср	Чт	Пт	Сб	Нд
30	1	2	3	4	5	6
7	8	9	10	11	12	13
14	15	16	17	18	19	20
21	22	23	24	25	26	27
28	29	30	31	1	2	3